

مکانیابی و اولویت‌بندی نقاط حادثه‌خیز تصادفات عابرین پیاده در شبکه های درون‌شهری با استفاده از GIS (مطالعه موردی منطقه 11 شهر تهران)

منصور حاجی حسینلو، استادیار دانشگاه خواجه نصیرالدین طوسی¹

ایمان اله قیاسی، دانشجوی کارشناسی ارشد رشته راه و ترابری دانشگاه خواجه نصیرالدین طوسی²

آیدین مساحی، دانشجوی کارشناسی ارشد رشته راه و ترابری دانشگاه خواجه نصیرالدین طوسی

¹mansour@kntu.ac.ir, 88779473-5 (512)

²ghiasi.iman@yahoo.com, 09123589778

چکیده

ایمنی عابرین پیاده در شبکه های شهری طی سالهای اخیر تبدیل به یکی از مهمترین دغدغه های مدیران ترافیکی شهرهای بزرگ جهان شده است. تصادفات عابرین پیاده منجر به تبعات جدی در زمینه سلامتی و جان انسان ها و همچنین لطمات اقتصادی جبران ناپذیری میگردد. شناسایی نقاط حادثه خیز تصادفات به همراه اطلاعات جانبی به منظور درک بهتر روندهایی که در این نقاط اتفاق می افتد جهت تخصیص مناسب منابع در راستای بهبود سطح ایمنی شبکه های حمل و نقل ضروری می باشد. لذا در این پژوهش روش نزدیکترین همسایگی بعنوان یکی از کارآمدترین روش های مکانیابی نقاط حادثه خیز جهت تحلیل 276 تصادف عابرین پیاده ناحیه مورد مطالعه طی سال 1389 استفاده گردیده است که نتیجه آن بدست آمدن 63 منطقه مجزای تراکم تصادفات می باشد. در گام بعدی مناطق بدست آمده از مرحله پیشین بر اساس 5 معیار مختلف اولویت بندی شده اند که این معیارها عبارتند از فراوانی تصادف، چگالی تصادف، مجموع رتبه ها، امتیاز تصادف و رتبه نهایی. 10 نقطه نخست حاصل از هر روش در نقشه های جداگانه ای ارائه گردیده اند که گرچه این نقاط کم و بیش مشابه هستند لیکن بعضاً رتبه های آنها در روش های مختلف، تفاوت های قابل توجهی دارند.

کلید واژه : عابر پیاده، ایمنی، نقاط حادثه خیز، GIS.